

EBA/GL/2021/11

09/11/2021

Richtsnoeren

inzake indicatoren voor herstelplannen

1. Verplichtingen ten aanzien van naleving en rapportage

Status van deze richtsnoeren

1. Dit document bevat richtsnoeren die zijn uitgebracht op grond van artikel 16 van Verordening (EU) nr. 1093/2010¹. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 moeten bevoegde autoriteiten en financiële instellingen zich tot het uiterste inspannen om aan die richtsnoeren te voldoen.
2. Richtsnoeren geven weer wat in de opvatting van EBA passende toezichtpraktijken binnen het Europees Stelsel voor financieel toezicht zijn en hoe het recht van de Unie op een specifiek gebied dient te worden toegepast. Bevoegde autoriteiten als bedoeld in artikel 4, lid 2, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 voor wie richtsnoeren gelden, dienen hieraan te voldoen door deze op passende wijze in hun praktijken te integreren (bijvoorbeeld door hun wettelijk kader of hun toezichtprocessen aan te passen), ook wanneer richtsnoeren primair tot instellingen zijn gericht.

Rapportageverplichtingen

3. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 moeten bevoegde autoriteiten EBA vóór 14.02.2022 ervan in kennis stellen of zij aan deze richtsnoeren voldoen of voornemens zijn deze op te volgen, of, indien dit niet het geval is, wat de redenen van de niet-naleving zijn. Bevoegde autoriteiten die bij het verstrijken van de termijn niet hebben gereageerd, worden geacht niet te hebben voldaan aan de richtsnoeren. Kennisgevingen dienen te worden ingediend door het formulier op de EBA-website in te sturen onder vermelding van "EBA/GL/2021/11". Kennisgevingen dienen te worden ingediend door personen die bevoegd zijn om namens hun bevoegde autoriteiten te melden of zij aan de richtsnoeren voldoen. Elke verandering in de status van de naleving dient eveneens aan EBA te worden gemeld.
4. Kennisgevingen worden overeenkomstig artikel 16, lid 3, van de EBA-verordening op de website van EBA gepubliceerd.

¹ Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12).

2. Onderwerp, toepassingsgebied en definities

Onderwerp

5. Deze richtsnoeren dienen overeenkomstig artikel 9, lid 2, van Richtlijn 2014/59/EU² tot nadere bepaling van de minimumlijst van kwalitatieve en kwantitatieve indicatoren voor herstelplannen die moeten worden opgenomen in de overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 9 van die richtlijn ontwikkelde en beoordeelde herstelplannen, zoals nader gespecificeerd in de artikelen 3 tot en met 21 van Gedelegeerde Verordening (EU) nr. 2016/1075 van de Commissie³. Voorts worden in deze richtsnoeren de passende regelingen voor de periodieke monitoring van dergelijke indicatoren gespecificeerd, alsmede de punten waarop de in de herstelplannen bedoelde maatregelen kunnen worden genomen, de maatregelen die met betrekking tot deze indicatoren moeten worden genomen en de noodzakelijke voorwaarden voor de toepassing van artikel 9, lid 1, van Richtlijn 2014/59/EU met betrekking tot deze indicatoren.

Toepassingsgebied

6. Deze richtsnoeren zijn van toepassing op instellingen als gedefinieerd in artikel 2, lid 1, punt 23, van Richtlijn 2014/59/EU met inachtneming van de verplichtingen van de artikelen 5 tot en met 9 van die richtlijn, zoals nader gespecificeerd in de artikelen 3 tot en met 21 van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie.
7. Voor instellingen die geen deel uitmaken van een groep waarop overeenkomstig de artikelen 111 en 112 van Richtlijn 2013/36/EU toezicht op geconsolideerde basis wordt uitgeoefend, zijn deze richtsnoeren op individueel niveau van toepassing.
8. Voor instellingen die deel uitmaken van een groep waarop overeenkomstig de artikelen 111 en 112 van Richtlijn 2013/36/EU toezicht op geconsolideerde basis wordt uitgeoefend, zijn deze richtsnoeren op het niveau van de moederonderneming in de Unie en dat van haar dochterondernemingen van toepassing.

² Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de Richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de Verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 173 van 12.6.2014, blz. 190).

³ Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie van 23 maart 2016 houdende aanvulling van Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad met betrekking tot technische reguleringsnormen ter specificatie van de inhoud van herstelplannen, afwikkelingsplannen en groepsafwikkelingsplannen, de minimumcriteria die de bevoegde autoriteiten moeten beoordelen met betrekking tot herstelplannen en groepsherstelplannen, de voorwaarden voor financiële steun binnen de groep, de voorwaarden voor onafhankelijke taxateurs, de contractuele erkenning van afschrijvings- en omzettingsbevoegdheden, de procedures en de inhoud van de kennisgevingsvereisten en van de kennisgeving van opschorting en de operationele werking van de afwikkelingscolleges (PB L 184 van 8.7.2016, blz. 1).

9. Bevoegde autoriteiten kunnen specificeren hoe deze richtsnoeren of delen daarvan moeten worden toegepast op instellingen waarvoor vereenvoudigde verplichtingen gelden met betrekking tot hun herstelplannen als bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2014/59/EU.
10. Bevoegde autoriteiten kunnen instellingen die beleggingsondernemingen zijn ontheffen van de toepassing van bepaalde indicatoren of voorwaarden van de leden 21 tot en met 23, indien de toepassing ervan, gelet op het bedrijfsmodel van de beleggingsonderneming of de groep beleggingsondernemingen, maar ook op hun juridische structuur, risicoprofiel, omvang of complexiteit, niet passend zou zijn voor hun herstelplanning.

Adressaten

11. Deze richtsnoeren zijn gericht tot bevoegde autoriteiten als gedefinieerd in artikel 4, punt 2, onder i) en viii), van Verordening (EU) nr. 1093/2010 alsook tot financiële instellingen als gedefinieerd in artikel 4, punt 1, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 voor zover laatstgenoemde binnen het toepassingsgebied van deze richtsnoeren vallen.

Definities

12. Tenzij anders aangegeven hebben de termen die in Richtlijn 2014/59/EU, Richtlijn 2013/36/EU of Richtlijn (EU) nr. 2019/2034 worden gebruikt en gedefinieerd, in deze richtsnoeren dezelfde betekenis.
13. In deze richtsnoeren gelden de volgende definities:

“bevoegde autoriteit”	de bevoegde autoriteit als omschreven in artikel 2, lid 1, punt 21, van Richtlijn 2014/59/EU en de consoliderende toezichthouder als omschreven in punt 37 daarvan, alsmede de bevoegde autoriteit als omschreven in artikel 3, punt 5, van Richtlijn (EU) 2019/2034 en de groepstoezichthouder als omschreven in punt 15 van dat artikel
“herstelplan”	in de artikelen 5 en 6 van Richtlijn 2014/59/EU bedoelde herstelplan en het groepsherstelplan als bedoeld in de artikelen 7 en 8 van die richtlijn
“indicatoren voor herstelplannen”	kwalitatieve en kwantitatieve indicatoren die door elke instelling zijn vastgesteld op basis van het in deze richtsnoeren vastgestelde kader, om vast te stellen op welke punten passende maatregelen als bedoeld in het herstelplan kunnen worden genomen, zoals bepaald in artikel 9, lid 1, van Richtlijn 2014/59/EU
“instelling”	de instelling als omschreven in artikel 2, lid 1, punt 23, van Richtlijn 2014/59/EU en de moederonderneming in de EU, als bedoeld in punt 85 van dat artikel
“totale herstelcapaciteit”	het vermogen om de financiële positie van een instelling of van een groep in haar geheel te herstellen na een significante verslechtering

3. Tenuitvoerlegging

Ingangsdatum

14. Deze richtsnoeren gelden met ingang van 14.02.2022.

Intrekking

15. De richtsnoeren inzake de minimumlijst van kwalitatieve en kwantitatieve indicatoren voor herstelplannen (EBA/GL/2015/02) van 6 mei 2015⁴ worden ingetrokken en vervangen met ingang van 14.02.2022.

4. Vaststelling van het raamwerk van indicatoren voor herstelplannen

16. Het raamwerk van indicatoren voor herstelplannen dient te worden vastgesteld door de instellingen en te worden beoordeeld door de bevoegde autoriteit met inachtneming van de criteria die in deze richtlijnen worden beschreven.
17. Het herstelplan dient gedetailleerde informatie te bevatten over het besluitvormingsproces over de activering van het herstelplan als wezenlijk onderdeel van de governancestructuur, in de vorm van een escalatieproces waarbij de in het desbetreffende kader vastgestelde indicatoren worden gebruikt en dat in overeenstemming is met artikel 9, lid 1, van Richtlijn 2014/59/EU.
18. Bij de vaststelling van dit raamwerk dienen instellingen rekening te houden met het feit dat overschrijdingen van indicatoren niet automatisch een specifieke herstelkans activeren, maar aangeven dat een escalatieproces moet worden gestart om te beslissen of al dan niet actie wordt ondernomen.
19. Instellingen dienen zowel kwantitatieve als kwalitatieve indicatoren voor herstelplannen te hanteren.
20. De instelling dient bij het vaststellen van de drempelwaarden voor de kwantitatieve indicatoren voor het herstelplan, in overeenstemming met haar algemene kader voor risicobeheer overeenkomstig artikel 5, lid 4, van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie, gebruik te maken van progressieve maatstaven (“verkeerslichtbenadering”) om het leidinggevend orgaan van de instelling ervan in kennis te stellen dat dergelijke indicator drempels mogelijk zouden kunnen worden bereikt.

⁴ <https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/1064487/4bf18728-e836-408f-a583-b22ebaf59181/EBA-GL-2015-02%20GL%20on%20recovery%20plan%20indicators.pdf>

Categorieën indicatoren voor herstelplannen

21. Instellingen dienen in het herstelplan ten minste de volgende verplichte categorieën van indicatoren voor herstelplannen, zoals nader gespecificeerd in deze richtsnoeren, op te nemen:
 - a. kapitaalindicatoren;
 - b. liquiditeitsindicatoren;
 - c. winstgevendheidsindicatoren;
 - d. indicatoren voor activakwaliteit.
22. Instellingen dienen in het herstelplan de twee volgende categorieën indicatoren voor herstelplannen, zoals nader gespecificeerd in deze richtsnoeren, op te nemen tenzij zij ten genoegen van de bevoegde autoriteiten motiveren waarom deze categorieën niet relevant zijn voor de juridische structuur, het risicoprofiel, de omvang en/of de complexiteit van de instelling (in de zin van de weerlegging van een weerlegbaar vermoeden):
 - a. marktindicatoren;
 - b. macro-economische indicatoren.
23. Instellingen dienen in het herstelplan specifieke indicatoren voor herstelplannen op te nemen zoals vermeld in de lijst per categorie in bijlage II bij deze richtsnoeren, tenzij zij ten genoegen van de bevoegde autoriteiten motiveren waarom deze specifieke indicatoren niet relevant zijn voor de juridische structuur, het risicoprofiel, de omvang en/of de complexiteit van de instelling of dat ze niet kunnen worden toegepast vanwege kenmerken van de markt waarin de instelling actief is (in de zin van de weerlegging van een weerlegbaar vermoeden).
24. Wanneer een instelling het in punt 23 bedoelde vermoeden voor een van de in bijlage II gespecificeerde indicatoren weerlegt, dient zij deze waar mogelijk te vervangen door een andere indicator van dezelfde categorie die voor deze instelling relevanter is. Indien vervanging door geen enkele indicator van bijlage II mogelijk is, dienen de instellingen in hun herstelplannen ten minste één indicator op te nemen uit elk van de in lid 21 genoemde categorieën.
25. Instellingen dienen zich niet te beperken tot de indicatoren uit de minimumlijst in bijlage II, maar dienen ook te overwegen andere indicatoren in acht te nemen volgens de beginselen en in lijn met de beschrijving van de categorieën die in deze richtsnoeren worden genoemd. Met het oog hierop bevat bijlage III een niet-uitputtende lijst met voorbeelden van naar categorieën uitgesplitste aanvullende indicatoren voor herstelplannen.
26. Het raamwerk van indicatoren voor herstelplannen:
 - a. dient te worden afgestemd op het bedrijfsmodel en de strategie van een instelling en past bij haar risicoprofiel. Het behoort de belangrijkste zwakke punten aan te wijzen die waarschijnlijk van invloed zijn op de financiële situatie van de instelling;
 - b. dient te worden afgestemd op de juridische structuur, de omvang en de complexiteit van elke instelling. Met name dient het aantal indicatoren voldoende te zijn om de instelling te waarschuwen voor verslechterende omstandigheden op diverse gebieden. Tegelijkertijd dient

- dit aantal indicatoren doelgericht en voor instellingen beheersbaar te zijn;
- c. dient in lijn te zijn met het algemene kader voor risicobeheer en met de bestaande indicatoren voor het noodplan voor liquiditeit of kapitaal en indicatoren voor het bedrijfscontinuïteitsplan;
 - d. dient periodieke monitoring mogelijk te maken en te zijn geïntegreerd in de governance van de instelling en in de escalatie- en besluitvormingsprocedures; en
 - e. dient toekomstgerichte indicatoren te omvatten.

Voorwaarden voor de kalibratie van indicatoren voor herstelplannen

27. Voor de kalibratie van het indicatorraamwerk dient de instelling rekening te houden met het volgende:

- a. de totale herstelcapaciteit van de beschikbare mogelijkheden: instellingen met een beperktere totale herstelcapaciteit dienen de overschrijdingsdrempel voor de indicatoren voor herstelplannen zodanig vast te stellen dat deze eerder wordt bereikt, om zo de kans te vergroten dat zij hun beperktere herstel mogelijkheden met succes kunnen toepassen.
- b. het tijdschema en de complexiteit van de toepassing van herstel mogelijkheden, rekening houdend met governanceregelingen, wettelijke goedkeuringen die in alle relevante rechtsgebieden vereist zijn en potentiële operationele belemmeringen voor de uitvoering. Instellingen die afhankelijk zijn van mogelijkheden die complexer zijn om uit te voeren en die waarschijnlijk meer tijd nodig hebben om deze toe te passen, dienen de indicatoren dienovereenkomstig op een meer conservatieve manier te kalibreren om voldoende vroeg te kunnen waarschuwen.
- c. de vraag in welk stadium van de crisis de herstel mogelijkheid realistisch beschouwd doeltreffend kan worden gebruikt. Bij de beoordeling van dit aspect dient de instelling rekening te houden met het feit dat voor sommige soorten herstel mogelijkheden geldt dat hun volledige potentieel op een later tijdstip in de stresssituatie moeilijker te realiseren is dan wanneer de herstel mogelijkheid al vroeg wordt toegepast. In het geval van de herstel mogelijkheid van het “aantrekken van kapitaal op de markt” dient een instelling bijvoorbeeld na te gaan of en wanneer dit realistisch haalbaar is. Instellingen dienen te erkennen dat het moeilijker kan worden om extern kapitaal aan te trekken naarmate de kans toeneemt dat de instelling niet aan haar kapitaalvereisten kan voldoen.
- d. het tempo waarin een crisissituatie verslechtert. Instellingen dienen te erkennen dat het tempo van de verslechtering weliswaar uiteindelijk zal afhangen van de specifieke omstandigheden van de crisis, maar dat specifieke profielen van instellingen, bijvoorbeeld instellingen met een minder gediversifieerd bedrijfsmodel en of instellingen in andere individuele omstandigheden, ertoe kunnen leiden dat de financiële positie van de instelling snel verslechtert en dat er minder tijd beschikbaar blijft om de herstel mogelijkheden toe te passen. In dit verband dienen instellingen ook indicatoren te overwegen die wijzen op een verslechtering in de loop der tijd, teneinde situaties te onderkennen waarin zich een snelle en aanzienlijke verslechtering van de financiële positie van een instelling (bv. kapitaal) voordoet. Bovendien dient monitoring van de verandering in een maatstaf te worden overwogen wanneer het moeilijk is één enkel tijdstip vast te stellen waarop escalatie nodig is.
- e. het kader voor risicobeheer van de instelling (met inbegrip van de ICAAP) en risicobereidheid. Een instelling dient ervoor te zorgen dat de kalibratie van de indicatoren voor het herstelplan

consistent is met haar kader voor risicobeheer en risicobereidheid (bv. kader voor vroegtijdige waarschuwing, nood- en bedrijfscontinuïteitsplannen).

28. Een instelling kan de bevoegde autoriteit uitleggen hoe de kalibraties van de indicatoren voor herstelplannen tot stand zijn gekomen, en aantonen dat de drempelwaarden voldoende snel worden overschreden om effectief te zijn.
29. Er dient regelmatig te worden toegezien op de geschiktheid van de kalibraties van de indicatoren voor het herstelplan en deze dienen overeenkomstig artikel 5, lid 2, van Richtlijn 2014/59/EU ten minste een keer per jaar te worden bijgewerkt, of vaker wanneer de door de instelling voorgestelde bijwerking noodzakelijk is wegens een verandering in financiële positie of bedrijfsactiviteiten van de instelling. Elke bijwerking van de kalibratie van de indicatoren voor herstelplannen dient onverwijld en naar behoren aan de bevoegde autoriteit te worden ter kennis te worden gebracht, met inbegrip van de nodige toelichting en motivering. Een dergelijke bijwerking dient door de bevoegde autoriteiten te worden goedgekeurd bij hun beoordeling van het herstelplan.
30. Bevoegde autoriteiten en afwikkelingsautoriteiten kunnen besluiten tijdelijke ondersteuningsmaatregelen in te voeren in het geval van een systeemcrisis, met als doel de regedruk te verlichten die negatieve gevolgen kan hebben voor het vermogen van de instellingen om de reële economie te blijven ondersteunen. Gezien de tijdelijke aard en de specifieke doelstelling van die maatregelen ter ondersteuning van het toezicht en de afwikkeling, mag het verlenen ervan niet automatisch leiden tot een wijziging van de kalibratie van de indicatoren voor herstelplannen door de instellingen.
31. De bevoegde autoriteiten kunnen instemmen met de bijwerking van de kalibratie van de indicatoren voor het herstelplan in naar behoren gemotiveerde gevallen, zoals:
 - a. De geherkalibreerde indicatoren voldoen aan de algemene voorschriften voor de kalibratie van indicatoren voor herstelplannen zoals beschreven in punt 27.
 - b. De beoogde wijzigingen weerspiegelen wijzigingen in het bedrijfs- en financiële profiel van de instelling en zijn afgestemd op het interne kader voor risicobeheer en de risicobereidheid van de instelling.
 - c. De herkalibratie druist niet in tegen de doelstellingen van maatregelen ter ondersteuning van het toezicht.
 - d. De kapitaalindicatoren zijn te allen tijde gekalibreerd op niveaus die hoger zijn dan het relevante bedrag aan eigen vermogen dat vereist is krachtens de delen drie, vier en zeven van Verordening (EU) nr. 575/2013, hoofdstuk 2 van Verordening (EU) 2017/2402 en artikel 104, lid 1, onder a), van Richtlijn 2013/36/EU, naargelang het geval.

Acties en kennisgevingen bij overschrijdingen van een indicator

32. Opdat overschrijdingen van indicatoren een doeltreffend waarschuwend effect hebben, dienen de instellingen, in overeenstemming met de interne procedures die in hun herstelplannen overeenkomstig artikel 5, lid 3, onder a), van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie zijn gespecificeerd, onverwijld en in elk geval:

- a. binnen één werkdag na de overschrijding van de indicator van het herstelplan het leidinggevend orgaan van de instelling te waarschuwen door het passende escalatieproces te activeren om ervoor te zorgen dat elke overschrijding in aanmerking wordt genomen en, in voorkomend geval, actie wordt ondernomen; en
 - b. de betrokken bevoegde autoriteit uiterlijk binnen één extra werkdag na de onder a) hierboven bedoelde interne escalatie in kennis te stellen van de overschrijding van de indicator van het herstelplan.
33. Wanneer een indicator van een herstelplan wordt overschreden, dient het leidinggevend orgaan van de instelling de situatie, mede op grond van artikel 9, lid 1, van Richtlijn 2014/59/EU, te beoordelen, te beslissen of herstelmaatregelen moeten worden genomen en de bevoegde autoriteit onverwijld in kennis te stellen van zijn besluit.
34. Het in het vorige punt bedoelde besluit van de instelling behoort te zijn gebaseerd op een met redenen omklede analyse van de omstandigheden van de overschrijding. Indien dat besluit inhoudt dat de instelling maatregelen neemt in overeenstemming met het herstelplan, dient de bevoegde autoriteit een actieplan te ontvangen op basis van een lijst van mogelijke geloofwaardige en haalbare herstel mogelijkheden die in deze stresssituatie kunnen worden toegepast en een tijdschema voor het verhelpen van de overschrijding. Indien geen actie is ondernomen, worden in de aan de bevoegde autoriteit verstrekte toelichting duidelijk de redenen daarvoor aangegeven en dient in voorkomend geval te worden aangetoond hoe het herstel van specifieke soorten indicatoren en de overschrijdingen daarvan mogelijk is zonder herstelmaatregelen toe te passen.
35. Elke maatregel of mogelijkheid die door de instelling wordt genomen of overwogen na een overschrijding van een indicator, zelfs indien deze voordien niet in het herstelplan was opgenomen, dient relevant te worden geacht voor de communicatie met de bevoegde autoriteit. In dat verband dienen herstel mogelijkheden daartoe maatregelen te omvatten die van buitengewone aard zijn, alsook maatregelen die ook kunnen worden genomen in het kader van normale bedrijfsactiviteiten als bedoeld in artikel 8 van de Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie (bv. van noodmaatregelen tot meer extreme en radicale herstel mogelijkheden).
36. Het uiteindelijke besluit over de mogelijke activering van het herstelplan blijft bij de instelling berusten; het wordt niet automatisch geautomatiseerd bij een overschrijding. Na de kennisgeving van de overschrijding dient de bevoegde autoriteit actief contact te onderhouden met de instelling.
37. Voor de toepassing van het vorige punt dient de bevoegde autoriteit i) toezicht te houden op de correcte en tijdige activering door de instelling van escalatieprocedures en ii) te controleren of besprekingen over de activering van het plan plaatsvinden op het juiste managementniveau van de instelling. De bevoegde autoriteit dient te beoordelen of de onderliggende redenering die de instelling heeft gegeven voor haar besluit om al dan niet herstel mogelijkheden toe te passen, transparant en goed onderbouwd is.

Regelingen voor de monitoring van indicatoren voor herstelplannen

38. De monitoring van herstelplanindicatoren door de instelling dient met een passende frequentie plaats te vinden en te waarborgen dat de indicatoren op verzoek tijdig ter kennis worden gebracht van de bevoegde autoriteit.

39. Op verzoek van de bevoegde autoriteit dient de instelling haar ten minste maandelijks waarden voor haar volledige set (al dan niet overschreden) indicatoren voor herstelplannen te verstrekken, zelfs als de waarden voor de indicatoren niet zijn veranderd. De bevoegde autoriteit dient te overwegen dergelijke informatie frequenter op te vragen, met name in crisissituaties of wanneer een of meer indicatoren voor herstelplannen zijn overschreden, rekening houdend met de aard van de crisis en de snelheid waarmee de crisis zich ontwikkelt (snel of langzaam) en het soort indicator (bv. liquiditeitsindicatoren).

5. Indicatoren voor herstelplannen

Kapitaalindicatoren

40. Indicatoren voor kapitaal dienen geschikt te zijn om actuele en mogelijke toekomstige aanmerkelijke verslechtingen van de kwantiteit en kwaliteit van kapitaal onder normale bedrijfsomstandigheden, waaronder een toenemende mate van hefboomfinanciering, vast te stellen.
41. Bij de selectie van indicatoren voor kapitaal dienen instellingen naar manieren te zoeken om problemen aan te pakken die voortvloeien uit het feit dat zulke indicatoren een minder tijdige reactie mogelijk maken dan andere typen indicatoren. Tevens vragen sommige maatregelen tot herstel van de kapitaalpositie van een instelling een langere uitvoeringstijd, of zijn die maatregelen gevoeliger voor markt- en andere omstandigheden. Dergelijke problemen kunnen in het bijzonder worden aangepakt door prognoses te stellen, waarbij gekeken wordt naar belangrijke looptijden van overeenkomsten in verband met kapitaalinstrumenten.
42. De kapitaalindicatoren dienen ook te worden geïntegreerd in de interne beoordelingsprocedure inzake de kapitaaltoereikendheid (ICAAP) van de instelling overeenkomstig artikel 73 van Richtlijn 2013/36/EU.
43. De drempelwaarden van op toetsingsvermogensvereisten gebaseerde indicatoren dienen door de instelling zodanig te worden gekalibreerd dat voorzien is in voldoende afstand ten opzichte van overschrijding van de voor de instelling geldende kapitaalvereisten (inclusief minimumeigenvermogensvereisten als vermeld in artikel 92 van Verordening (EU) nr. 575/2013 en aanvullende eigenvermogensvereisten krachtens artikel 104, lid 1, onder a), van Richtlijn 2013/36/EU.
44. In overeenstemming met de doelstelling van het herstelproces en de flexibiliteit die de instelling wordt geboden om onafhankelijk op te treden bij overschrijding van indicatoren, dienen de indicatoren voor het toetsingsvermogen te worden vastgesteld op een niveau dat hoger is dan het niveau dat ingrijpen door de toezichthouder mogelijk maakt.
45. Over het algemeen dienen kapitaalindicatoren te worden gekalibreerd boven het gecombineerde kapitaalbuffervereiste. Wanneer een instelling haar kapitaalindicatoren binnen de buffers kalibreert, dient zij in haar herstelplan duidelijk aan te tonen dat haar herstelmogelijkheden kunnen worden toegepast in een situatie waarin de buffers geheel of gedeeltelijk zijn gebruikt.
46. De drempelwaarden voor indicatoren in verband met de vereisten van de artikelen 45 quater en 45 quinquies van Richtlijn 2014/59/EU (minimumvereiste voor eigen vermogen en in aanmerking

komende passiva — MREL) en artikel 92 bis of 92 ter van Verordening (EU) nr. 575/2013 (TLAC), uitgedrukt als percentages van de totale risicoblootstelling (TREA) en de totale blootstellingsmaatstaf (TEM), dienen te worden afgestemd op de kalibratie van de indicatoren voor het wettelijke kapitaalherstelplan en te worden vastgesteld op een niveau boven het niveau waarboven de afwikkelingsautoriteiten bevoegd zijn in te grijpen overeenkomstig artikel 16 bis van Richtlijn 2014/59/EU [zoals gewijzigd bij Richtlijn (EU) 2019/879] en artikel 128 van Richtlijn 2013/36/EU [zoals gewijzigd bij Richtlijn (EU) 2019/878]. In het algemeen dienen de drempelwaarden door de instelling te worden gekalibreerd boven het gecombineerde buffervereiste wanneer dit in aanmerking wordt genomen naast i) het minimale TLAC-vereiste en ii) het definitieve MREL of de bindende tussentijdse streefniveaus van het MREL (indien verschillend), uitgedrukt als percentages van TREA. De instelling dient ook rekening te houden met alle aanvullende elementen die relevant worden geacht bij het bepalen van die vereisten, met inbegrip van een achterstellingsvereiste, naargelang het geval. Indien een instelling besluit indicatoren met betrekking tot het MREL en het TLAC binnen de buffers te kalibreren, dient zij in haar herstelplan duidelijk aan te tonen dat haar herstel mogelijkheden kunnen worden toegepast in een situatie waarin de buffers geheel of gedeeltelijk zijn gebruikt.

47. Bij de indicator drempel dient rekening te worden gehouden met het looptijdprofiel van in aanmerking komende passiva en met het vermogen van de instelling om deze te verlengen. Voor groepen met een MPE-afwikkelingsstrategie, waarbij de prudentiële en afwikkelingstoepassingsgebieden kunnen verschillen, dient de instelling de MREL-/TLAC-indicatoren op geconsolideerd niveau te kalibreren voor elk van de af te wikkelen entiteiten/groepen.
48. De drempelkalibratie voor het MREL dient door de bevoegde autoriteit in overleg met de afwikkelingsautoriteit te worden goedgekeurd bij de beoordeling van het herstelplan. Zodra de instelling in kennis wordt gesteld van een overschrijding van de MREL-indicator, dient de bevoegde autoriteit de afwikkelingsautoriteit hiervan op de hoogte te stellen en met haar samen te werken gezien het belang van het MREL voor de in artikel 31 van Richtlijn 2014/59/EU bepaalde afwikkelingsdoelstellingen.

Liquiditeitsindicatoren

49. Met behulp van liquiditeitsindicatoren dient een instelling inzicht te krijgen in een mogelijke of daadwerkelijke verslechtering van het vermogen van de instelling om in haar actuele en verwachte liquiditeits- en financieringsbehoeften te voorzien.
50. De liquiditeitsindicatoren van de instelling dienen betrekking te hebben op de liquiditeits- en financieringsbehoeften van de instelling voor zowel de korte als de lange termijn en aan te geven in welke mate de instelling afhankelijk is van wholesalemarkten en retaildeposito's, waarbij, voor zover van toepassing, een onderverdeling in belangrijke valuta dient te worden gemaakt.
51. De liquiditeitsindicatoren dienen te worden geïntegreerd in de strategieën, beleidslijnen, procedures en systemen die elke instelling op grond van artikel 86 van Richtlijn 2013/36/EU ontwikkelt, en in haar bestaande kader voor risicobeheer.
52. De liquiditeitsindicatoren dienen ook andere mogelijke liquiditeits- en financieringsbehoeften te bestrijken, zoals de blootstellingen in verband met financieringen binnen de groep en de blootstellingen die het gevolg zijn van constructies buiten de balanstelling.

53. De drempelwaarden voor liquiditeitsindicatoren dienen door de instelling op adequate niveaus te worden gekalibreerd zodat de instelling kan worden geïnformeerd over mogelijke en/of daadwerkelijke risico's van niet-naleving van die minimumvereisten (met inbegrip van aanvullende liquiditeitsvereisten uit hoofde van artikel 105 van Richtlijn 2013/36/EU, indien van toepassing).
54. De drempelwaarden voor op wettelijke liquiditeitsvereisten gebaseerde indicatoren (liquiditeitsdekkingsratio-en nettostabielefinancieringsratio-indicatoren) worden daarom gekalibreerd boven de minimumvereisten van 100 %.
55. Om de drempels voor de liquiditeitspositie te kalibreren, dient de instelling rekening te houden met liquiditeitsmaatstaven die worden gebruikt voor interne monitoring, die haar eigen aannames over de liquiditeit weerspiegelen die realistisch gezien kunnen worden afgeleid uit bronnen waarmee in de wettelijke vereisten geen rekening is gehouden. Daartoe kan de instelling rekening houden met de bedragen van het compenserend vermogen (CBC), andere liquiditeitsbronnen (bv. deposito's bij andere kredietinstellingen) en andere relevante aanpassingen. Bij het vaststellen van toekomstgerichte indicatoren dient de instelling te beoordelen welke looptijd in aanmerking moet worden genomen, overeenkomstig het risicoprofiel van de instelling, en houdt zij vervolgens rekening met de geraamde in- en uitstromen.

Winstgevendheidsindicatoren

56. Winstgevendheidsindicatoren dienen alle inkomstengerelateerde aspecten van de instelling weer te geven die tot een snelle verslechtering van de financiële positie van de instelling kunnen leiden door lagere ingehouden winsten (of verliezen) met gevolgen voor het eigen vermogen van de instelling.
57. Deze categorie dient indicatoren voor herstelplannen te omvatten met betrekking tot operationele risicogerelateerde verliezen die een belangrijke uitwerking op de winst- en verliesrekening kunnen hebben, onder meer met het gedrag verband houdende kwesties, externe en interne fraude en/of andere gebeurtenissen.

Indicatoren voor activakwaliteit

58. Aan de hand van de indicatoren voor activakwaliteit dient de ontwikkeling van de activakwaliteit van de instelling te worden gemeten en gemonitord. Meer bepaald dienen ze aan te geven wanneer een verslechtering van de activakwaliteit kan leiden tot een punt waarop de instelling moet overwegen een van de in het herstelplan beschreven maatregelen te treffen.
59. De indicatoren voor activakwaliteit kunnen zowel een stock- als een flowratio van oninbare blootstellingen omvatten om het niveau en de dynamiek ervan aan te geven.
60. De indicatoren voor activakwaliteit dienen aspecten te behelzen als blootstellingen buiten de balanstelling en het effect van niet-renderende leningen op de kwaliteit van de activa.

Marktindicatoren

61. Marktindicatoren dienen weer te geven welke verwachtingen marktdeelnemers hebben ten aanzien van een snel verslechterende financiële toestand van de instelling, die zou kunnen leiden tot belemmeringen in de toegang tot financierings- en kapitaalmarkten. In overeenstemming met deze

doelstelling dient het raamwerk van kwalitatieve en kwantitatieve indicatoren de volgende typen indicatoren te omvatten:

- a. op eigen vermogen gebaseerde indicatoren die verschillen aangeven in de aandelenkoers van beursgenoteerde bedrijven, of ratio's die de verhouding tussen de boek- en marktwaarde van het eigen vermogen meten;
- b. op schulden gebaseerde indicatoren die aangeven welke verwachtingen verstrekkers van wholesaleskredieten als kredietverzuimswaps of spreads op schulden hebben;
- c. portefeuillegerelateerde indicatoren die verwachtingen aangeven in relatie tot specifieke categorieën activa die voor elke instelling relevant zijn (bijv. vastgoed);
- d. afwaarderingen (op lange en/of korte termijn), omdat deze de verwachtingen van de ratingbureaus weerspiegelen die de verwachtingen van marktdeelnemers ten aanzien van de financiële positie van de instelling snel kunnen doen veranderen.

Macro-economische indicatoren

62. Macro-economische indicatoren dienen signalen aan te geven van verslechtering van de economische omstandigheden waarin de instelling opereert, of van concentraties van blootstellingen of financiering.
63. De macro-economische indicatoren dienen te zijn gebaseerd op criteria die de prestatie van de instelling in voor de instelling relevante specifieke geografische gebieden of bedrijfssectoren beïnvloeden.
64. De macro-economische indicatoren dienen te worden uitgesplitst in de volgende typen:
 - a. geografische macro-economische indicatoren, die betrekking hebben op diverse rechtsgebieden waaraan de instelling wordt blootgesteld, waarbij ook gekeken wordt naar risico's in verband met potentiële wettelijke belemmeringen;
 - b. sectorale macro-economische indicatoren, die betrekking hebben op belangrijke specifieke sectoren van economische activiteit waaraan de instelling wordt blootgesteld (bijv. scheepvaart, vastgoed).

Bijlage I – Categorieën indicatoren voor herstelplannen

Categorieën indicatoren voor herstelplannen (de eerste vier categorieën zijn verplicht, terwijl de laatste twee categorieën mogen worden uitgesloten indien een instelling kan bewijzen dat deze voor haar niet relevant zijn)
Verplichte categorieën
1. Kapitaalindicatoren
2. Liquiditeitsindicatoren
3. Winstgevendheidsindicatoren
4. Indicatoren voor activakwaliteit
Categorieën waarvoor een weerlegbaar vermoeden geldt
5. Marktindicatoren
6. Macro-economische indicatoren

Bijlage II – Minimumlijst van indicatoren voor herstelplannen

Minimumlijst van indicatoren voor herstelplannen (voor elke indicator geldt dat een instelling de gelegenheid krijgt om te motiveren waarom deze eventueel voor haar niet relevant is, maar in dat geval dient de desbetreffende indicator te worden vervangen door een andere indicator die voor deze instelling relevanter is.)	
1. Kapitaalindicatoren	
a)	Tier 1-kernkapitaalratio
b)	Totale kapitaalratio
c)	Hefboomratio
d)	MREL en TLAC (indien van toepassing)
2. Liquiditeitsindicatoren	
a)	Liquiditeitsdekkingsratio
b)	Nettostabielefinancieringsratio
c)	Beschikbare bij de centrale bank beleenbare niet-bezwaarde activa
d)	Liquiditeitspositie
3. Winstgevendheidsindicatoren	
a)	(Rendement op activa) of (rendement op eigen vermogen)
b)	Aanzienlijke operationele verliezen
4. Indicatoren voor activakwaliteit	
a)	Groei van niet-renderende leningen (bruto)
b)	Dekkingsgraad [voorzieningen / (totaal niet-renderende leningen)]
5. Marktindicatoren	
a)	Negatieve beoordeling in verband met rating of afwaardering
b)	Spread voor kredietverzuimswap
c)	Verschillen in de aandelenkoers
6. Macro-economische indicatoren	
a)	Verschillen in het bbp
b)	Kredietverzuimswap voor staatsschuld

Bijlage III – Lijst met voorbeelden van aanvullende indicatoren voor herstelplannen

Aanvullende indicatoren voor herstelplannen (niet-uitputtende lijst alleen ter illustratie)
1. Kapitaalindicatoren
a) (Ingehouden winsten en reserves) / totaal eigen vermogen
b) Ongunstige informatie over de financiële positie van belangrijke tegenpartijen
2. Liquiditeitsindicatoren
a) Concentratie van liquiditeits- en financieringsbronnen
b) Kosten van totale financiering (retail- en wholesalefinanciering)
c) Gemiddelde duur van wholesalefinanciering
d) Looptijdverschillen van overeenkomsten
e) Kosten van wholesalefinanciering
3. Winstgevendheidsindicatoren
a) Kosten-opbrengstenverhouding (bedrijfskosten / bedrijfsopbrengsten)
b) Nettorentemarge
4. Indicatoren voor activakwaliteit
a) Niet-renderende leningen (netto) / eigen vermogen
b) (Niet-renderende leningen (bruto)) / totaal leningen
c) Groei van waardeverminderingen van financiële activa
d) Niet-renderende leningen per belangrijke geografische of sectorconcentratie

e) Respijtblootstellingen ⁵ / totaal blootstellingen
5. Marktindicatoren
a) Koers-boekwaardeverhouding
b) Bedreiging van de reputatie van de instelling of belangrijke reputatieschade
6. Macro-economische indicatoren
a) Negatieve beoordeling in verband met rating of afwaardering van staatsschuld
b) Werkloosheidscijfer

⁵ “Respijtblootstellingen” zoals gedefinieerd in de artikelen [Commission Implementing Regulation (EU) 2021/451 of 17 December 2020, Annex V, Part 2, par. 240-268].